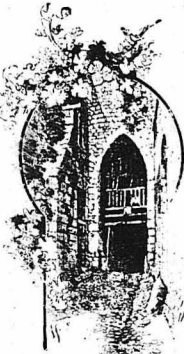

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

- Τό πτώμα πού φέρανε αὐτοί οἱ ἀρχεῖοι... ἂν πρόκειται περὶ πτώματος...
- Λοιπὸν ;... Τό πτώμα αὐτό ;...
- Ὁ καθηγητὴς κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ μοῦ εἶπε, κυττάζοντάς με στὰ μάτια :
- Τό πτώμα αὐτό ἀνήκει σὲ γυναίκα.
- Ποῦ τὸ ἔφερετε ;
- Μὴ βιάζεσθε... Ἀφήστε νὰ τελεωθῶ.
- Λέγετε, μὲ κάνετε ν' ἀγωνιῶ.
- Ἔπειτα - κί' αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαῖο - ὑποψιάζομαι ὅτι...
- Ὅτι ;

- Ὅτι κακῶς νομίζομε ὅτι πρόκειται περὶ ἐνὸς πτώματος. Ὅχι... Ὑποπτεύομαι ὅτι μέσα στὸ σεντόνι ὑπάρχει διπλωμένος ἕνας λιποθυμῶν ἀνθρώπος...

- Λιποθυμῶν ;

- Ἄν ὄχι λιποθυμῶν ἀλλὰ τουλάχιστον πληγωμένους βαρεῖά ἢ ναρκωμένους.

- Μὲ κάνετε νὰ τὰ χάνω !
- Καὶ ὅμως εἶνε. Μοῦ φαίνεται ἀδύνατο νὰ κάνω λάθος.
- Ἐξηγήστε μου ὅμως πού βασιζέσθε γιὰ νὰ τὰ λέτε αὐτά.
- Εἶνε ἀπλοῦστον, φίλε μου. Ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ σώματος

πού ὑπῆρχε διπλωμένο στὸ σεντόνι, κατάλαβα πὺς πρόκειται ἄλλον περὶ γυναικός. Ἐπειτα πρόσθετὸ τὸ ἔζη; σπουδαῖο : Ὅτι οἱ κακοῦργοι ἀκούμπησαν τὸ δῆμα τους κατὰ σιγά - σιγά, ἐντελῶς μαλακά. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ πτώματος; θὰ τὸ πετοῦσαν κάτω, ὅπως πεταίει κανεὶς ἕνα ἀχρηστο πρᾶγμα...

- Ναί, ἔχετε δίκιο, ἔχετε μεγάλο δίκιο. Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδα κ' ἐγώ, μόνον πού δὲν ἔκαμα τίς σκέψεις; τίς λογικῆς σκέψεις, πού κάματε ἐσῆς πάνω σ' ὅλες αὐτέες τίς λεπτομέρειες. Ὅπως κυττάζατε ἐσεῖς ἀπὸ τὴν σχισμὴ τοῦ φερέτρου κίτταξα κ' ἐγώ τους ἀθλοῦς αὐτούς. Καὶ τὰ λόγια τους ; Τί ἐντύπισα ἐσεῖς ἔκαμαν ;

- Αὐτὸ εἶνε τὸ πὺ σπουδαῖο. Ἄκουσες καλὰ τί εἶπαν μεταξὺ τους ;

- Ἐπάνω - κάτω...
- Μιλοῦσαν γιὰ κάποιον πού τους καλοπλήρωσε γιὰ νὰ μεταφέρουν ἐδῶ κάτω τὸ πτώμα ἢ τὸ σῶμα αὐτό.
- Ἀκριβῶς.
- Ποιὸς φαντάζεσαι πὺς εἶνε αὐτός;
- Δὲν ἔχω ἰδεᾶν... Ὑποψιάζεστε κανένα;
- Ὑποψιάζομαι πὺς ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶνε...
- Ποιὸς ; Μιλάτε γιὰ τὸ Θεό !...
- Ὁ Στήβενς.

- Ὁ Στήβενς ;... Αὐτός ;... Εἶνε δυνατόν, Θεέ μου ; Καὶ γιὰτί ἄρα αὐτὸ ; Τί συμφέρον θὰ εἶχε, τὸ τέλος αὐτό, νὰ βάλῃ νὰ χτυπήσουν ἕναν ἄνδρα ἢ μὴ γυναίκα, ἂν εἶνε πραγματικῶς γυναίκα αὐτὴ πού βρίσκεται διπλωμένη στὸ σεντόνι ;

- Τί συμφέρον θὰ εἶχε, εἶπε ;
- Φυσικά.
- Κί' ἂν ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶνε ἡ Λίλιαν Στήβενς ;

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ καθηγητοῦ ἤχησαν στ' αὐτὰ μου τρομερά, ἀπίστα, φρικτὰ ! Νόμισα πὺς νοῦθεσαν μὴ πιστολιὰ κατάστηθα. Τὸ αἷμα μου ἀνέβηκε στὸ κεφάλι ! Τὸ βλέμμα μου σκοτεινίαισε, κ' ἦ ὄχι μου χλωμασε... θέλησα νὰ μιλήσω καὶ τραβίξω. Θὰ σφαιριζόμουν κάτω ἂν ὁ καθηγητὴς δὲν ἐσκέυε νὰ μὲ συγκρατήσῃ.

- Θάρ ος ! μοῦ εἶπε. Μὴ ἀποφυγῆτε... Τώρα ἀκριβῶς χρειάζεται ὅλο σας τὸ θάρρος, ὅλη μὴ ἡ ψυχραιμία. Σκεφθῆτε τί ὑποχρέομαι, τί καθῆκον ἔχουμε πλῆεν, ὅπως ἦσαν τὰ πράγματα ! Ἄν στὸ σεντόνι βρίσκεται διπλωμένη καὶ δεσμευμένη ἡ κ. Στήβενς, ἔχουμε καθῆκν νὰ τὴν ἐλευθερώσομε, εἴτε νεκρὴ εἶνε, εἴτε τραυματισμένη, εἴτε ναρκωμένη ἄλλως.

Στάθηκα στὰ πόδια μου, σφόνγισα τὸν κῆρυ ἰδοῦτα ποῦτρεχε στὸ μέτωπό μου, εἶπα δυο-τρεις ρουφηξιές οὐστᾶκα ἀπὸ τὸ δοχεῖο ποῦχε μαζύ του ὁ Οὐάλλιαμ καὶ ἔτρεξα πρὸς τὸ φερέτρο πούχαν κλείσει τὸ δῆμα τους ὁ τρεῖς ἐκεῖνοι κακοῦργοι τρανιάζοντας :

- Ἐλάτε... Ἐλάτε γρήγορα, σὰς ἐκεῖνὸ αὐτὸ !... Τρέψτε, ἂς μὴ χάνομε καιρὸ... Ὅτι τὴν ἔχουν σκοτώσει !... Θεέ μου !...

Δὲν εἶδαμε τὰ αἵματα στὸ σεντόνι ;... Ναί, θὰ τὴν ἔχουν σκοτώσει !... Ἄ, Θεέ μου, Θεέ μου !... Λίλιαν, φτωχὴ μου Λίλιαν !...

Ὁ καθηγητὴς μὲ συγκράτησε. Ἦταν κί' αὐτὸς συγνημένος, μὴ ἤξερε νὰ ἐπιβάλλεται στὸν ἑαυτὸ του.

Μὴ κάνετε ἐτσι, φίλε μου, μοῦ εἶπε. Γίνου ψύχραιμος κί' ὄλα θὰ τελεωθῶν κατ' εὐχὴν. Δὲν θὰ μὰς ἀφήσει ὁ θεὸς στὰ νύχια αὐτοῦ τοῦ τέρατος. Εἶμαστε χαμένοι δῶ μέσα, εἶμαστε φυλακισμένοι σχεδόν, χάσαμε τὸ δρόμο μας κί' ὅμως ἐνῶ μπορούσα νὰ σὲ πάρω νὰ φύγομε ἔμεινα... Προτίμησα νὰ κίωμὸ τὸ καθῆκον μου κί' ἀδιαφόρησα γιὰ τὴν ἐλευθερία μου, τὴ ζωὴ μου... Ἀπλῶς γιὰτί ὑποψιάστηκα πὺς στὸ δῆμα βρίσκεται μὴ γυναίκα, ἢ κ. Στήβενς ἴσως, ἔμεινα ἐδῶ καὶ δὲν ἀκολουθῆσα ἕσπλω τους κακοῦργους γιὰ νὰ δῶ ἀπο πού θὰ βγῶν ἔξω καὶ νὰ ἐλευθερωθῶ ἔτσι κί' ἐγώ. Ἦσυχασε λοιπὸν... Μὰς χρειάζεται ψυχραιμία καὶ θάρρος. Τρέψτε, ἀγαπητέ μου φίλε... Μὴ τὰ χάνεις, φίλε μου...

Εἶχε δίκιο. Τοῦ ἔφαρξε τὸ χεῖρ ψιθυρίζοντας :

- Μὴ μὲ παρεξηγῆτε... Ἄν ἔφατε πόσο ὑποφέρω !... Ἡ ἐγγνωμοσύνη μου γιὰ ὅτι κάνετε εἶνε μεγάλη... Σὰς χρωστῶ τὴ ζωὴ μου καὶ τὴ ζωὴ τῆς Λίλιαν !...

Ὁ καθηγητὴς μὲ χτύπησε φιλικὰ στὸν ὄμο καὶ προχώρησε πρὸς τὸ φερέτρο πού ἦταν τοποθετημένον τὸ δῆμα.

- Πρέπει νὰχομε τὸ νοῦ μας, μοῦ εἶπε συγχρόνως. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θάρῃ ἐδῶ ὁ Στήβενς. Ἔχε τ' αὐτὰ σου τενητέρινα, πρόσχε καὶ στὸν παραμικρὸ κρῶτο. Ἄν ἔξηρ πὺς; εἶμαστε ἐδῶ, τὸ πρᾶγμα εἶνε σοβαρὸ, ὁ κίνδυνος κερδιστός. Ἄν τὸ ἴγνοισ, ἂν νομίσω πὺς μετὰ ἀπασχολημένοι-ἄλλου κ' ἔβαλε ν' ἀρπάξω τὴν Λίλιαν, τόσο τὸ καλύτερο, γιὰτί θὰ μπορέσομε νὰ ἐνεργήσομε ἐπι ἀσφάλεστρα... Λοιπὸν πρόσχε... Πρόσχε καὶ στὸν ἐλάχιστο ὑποκο θόρυθο...

- Δὲν νομίζετε, εἶπα, πὺς πρέπει νὰ αἴξομε προηγουμένως μὴ ματιὰ γύρω ; Εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθομε πού βρίσκεται ἡ ἀκριβὴς καὶ πού μπορούμε νὰ δροθοῦμε ἐν περιπτώσει ἐπιθέσεως ἐκ μέρους τοῦ Στήβενς.

- ἔχετε δίκιο... Προχώρησε ἔμπρός. Θὰ φωνάξω ἐγὼ ὅστε νὰ μὴ μὰς ἐνοχλήσουν ἡ ψυχρεῖδες.

Ἀφήσαμε τὴ στοὰ τῶν φερέτρων καὶ προχωρήσαμε θεεῖα. Τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν ἀπείστο. Οἱ τοῖχοι εἶχαν γκαρμίσαι ἀπὸ τὴν ὑγρασία τοῦ ποταμοῦ, λάκκοι ἔχασαν ἐκ κάθε μας βῆμα, πολυτρίχια κί' ἄλλα παράξενα φυτὰ καὶ φυτῶν ὄχι ἀφθονὰ στουὺς γύρους τόπους, μὰς ἐφραζαν τὸ δρόμο, κινδύνευα νὰ τραιστῶ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή !

- Μὴν προχωρῆς πεῖα, μοῦ εἶπε ξαφνικά ὁ καθηγητὴς. Δὲν εἶνε μέρος ἐδῶ κατάλληλο γιὰ νὰ καταφύγομε, ἐν περιπτώσει κινδύνου.

Συναγυρίσαμε στὴ στοὰ.

Ἡ ἀνυπομονησία μου ἦταν μεγάλη. Ὁ σκοπεῖοτόν πὺς μέσα στὸ φερέτρο βρίσκεται ἡ ἀγαπημένη μου Λίλιαν, δὲν μπορούσα νὰ ἡσυχάσω. Ὁ καθηγητὴς εἶχε ἀντιληφθῆ τί μοῦ συνέβαινε καὶ δὲν μ' ἔφησε ν' ἀγωνιῶ πε σσότερο. Πλησίασε στὸ φερέτρο καὶ τράβηξε τὸ σκέπασμα.

Μ' ἀνατριχίλα καὶ χτυποκάρδι εἶδε τότε τὸ δῆμα ἐκεῖνο, τὸ σεντόνι μὲ τίς κηλίδες τοῦ αἵματος. Ναί, τώρα ξεχωρίζε κί' ἐγώ, δὲν τὸ σῶμα ποῦταν διπλωμένο καὶ μέσα ἦταν γυναικεῖο.

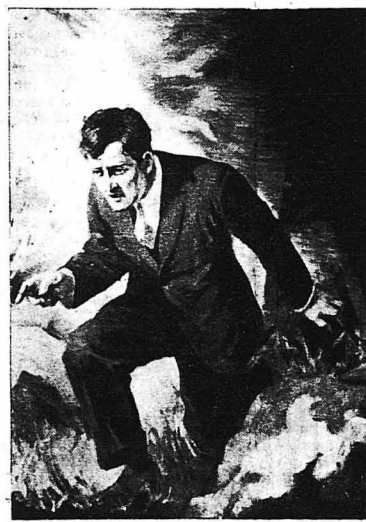
- Βοήθησε με, μοῦ εἶπεν ὁ καθηγητὴς. Χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ ἔβιασα τὸ δῆμα ἀπὸ τὰ πόδια, ὁ καθηγητὴς τὸ κράτησε ὅσο τους ὄμοις, τὸ βγάλαμε ἀπ' τὸ φερέτρο καὶ τὸ ἀφήσαμε μὲ προφύλαξη κάτω.

Πὺς χτυποῦσε ἡ καρδιά μου !... Ποιὸς βρίσκεται ὀπισθὸν καὶ μέσα ; Ἦταν δυνατόν νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ Λίλιαν, σὲ τόσο οἰκτρὴ κατάσταση ;

Τὰ χεῖρα μου τρέμανε. Κόψαμε ἐν τούτοις γρήγορα - γρήγορα τὰ σχοινιά πού κρατοῦσαν τὸ σεντόνι γύρω στὸ σῶμα. Δὲν ἔμεινε πεῖα παρὰ νὰ τραβήσομε τὴν ἀκρὴ τοῦ σεντονιοῦ γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὸ πρόσωπο τῆς δυστυχισμένης πού βρίσκεται ἔμπρός μας, ὁ αὐτὴ τὴν κατάσταση, ὄλο τόσο παράδοξος καὶ τραγικῶς συνθήκες.

Ἐγὼ δὲν εἶχα τὴ δύναμη νὰ τὸ κάμω αὐτὸ. Ὁ, Θεέ μου, δὲν τοῖμοῦσα... Ἐτρεμα σύγκομος...

Ὁ καθηγητὴς μ' ἐκτύπησε γιὰ μὴ σιγῆν στὰ μάτια κ' ἔπειτα, μὲ τὴν ψυχραιμία πού τὸν διέκρινε στὶς δύσκολες περιστάσεις, τράβηξε ἀπότομα τὴν ἀκρὴ τοῦ σεντονιοῦ. (Ἀκολουθεῖ)

Κινδύνευα νὰ τραιστῶ, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή...

